

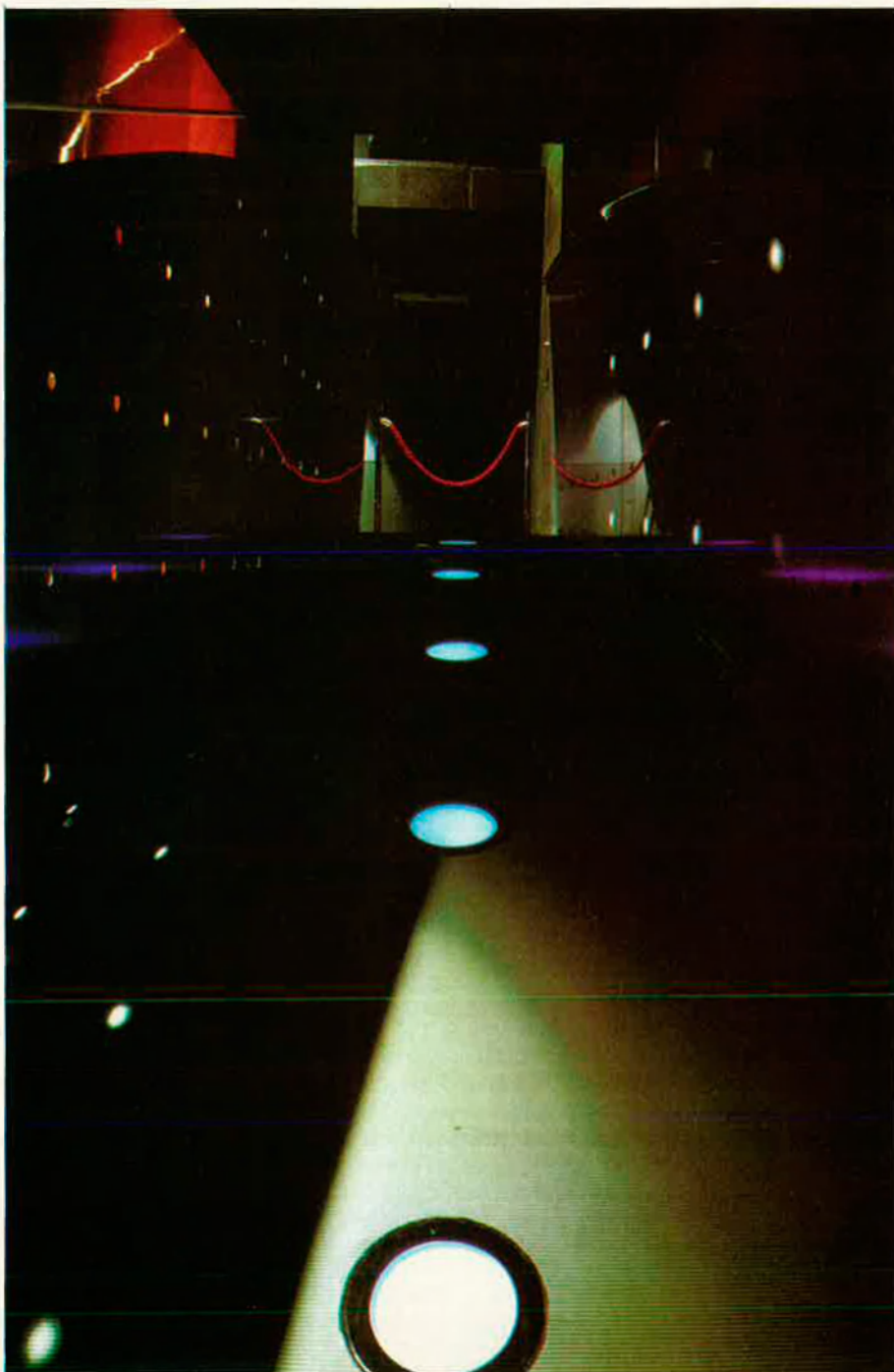
El rock que ens normalitza

El col·leccionable *Temps de Rock*, publicat per EL TEMPS, ha estat absolutament exemplar. Però, no, la nostra intenció no és pas de parlar ni de l'exemplaritat de les característiques tècniques del col·leccionable, ni de l'exemplaritat artística del nostre rock. La nostra intenció és ben bé una altra: volem parlar de l'exemplaritat que representa el sol fet que el rock català hagi sorgit.

Clar, curt i ras: l'aparició del rock català i la seva *legitimació* en un col·leccionable evidencien, a parer nostre, que, malgrat tot (i s'admet que aquí el *tot pot* arribar a ser prou ampli), el país es va normalitzant. I aquest rock és un símptoma de normalització per la raó següent: perquè es representa a si mateix, perquè no representa ningú més i perquè, en conseqüència, és únicament rock. I en un país en què hi ha coses que representen més del que són (per exemple: un conegudíssim club de futbol, o un cantant, o dos, no pas menys coneguts, etc.), el fet que aparegui una *cosa* (el rock, en aquest cas) que sols es representa a si mateixa és tota una novetat. Una novetat que, creiem, és prou saludable. I, ho repetim, normalitzadora.

No s'ha de ser gaire perspicaç per a endevinar que, per nosaltres, el vessant normalitzador de l'assumpte està en el fet que el rock català (tret de comptadíssimes excepcions) no enlairi la bandera del nacionalisme. Doncs, sí, aquesta és la nostra idea: el rock català ens normalitza perquè, com a fenomen artístic-musical, per així dir-ho, *passa* de nacionalisme.

El fet —perquè es tracta d'un fet que es pot constatar donant un cop d'ull al *Temps de Rock*— és el següent: el rock català (encara que seria més exacte dir-ne rock *en* català, ja que el caràcter transnacional d'aquest fenomen salta als ulls de qualsevol que en tingui, d'ulls) és una manifestació cultural no gaire “cons-

cienciadora" i bastant "desnacionalitzadora", però sí, en canvi –i en això està, creiem, un dels seus mèrits– molt "normalitzadora". La qual cosa no vol dir, ni de bon tros, que "desnacionalitzar" i "normalitzar" siguin conceptes sinònims (a veure si recalcant aquesta obvietat ens podem estalviar alguna crítica massa fàcil), perquè als països "normals" les bandes de rock es formen per fer música i perquè, quan algú vol fer política en un país democràtic (la política nacionalista inclosa), la fa on s'ha de fer, que no es precisament damunt un escenari.

Per a desesperació dels qui ens hem format en les teories del romanticisme alemany, segons les quals qualsevol manifestació artística és l'expressió particular de la manera d'entendre el món que cada nació té, no ens toca més remei que reconèixer que, en el cas del rock, la teoria no funciona gaire bé, perquè, malgrat la llengua, entre el rock en català i el rock en anglès o en castellà, hi ha més similituds que no diferències. Potser perquè el rock només és una altra expressió del colonialisme cultural anglo-saxó o potser perquè és una de les primeres manifestacions d'una futura cultura realment internacional.

Sempre hi haurà qui cregui que, quan sona un tema que diu "i a la terra, si no ets fort, és millor que tinguis sort", la gent ha d'aixecar les senyeres estelades i cridar: "Som una nació". Si ho volen fer, que ho facin, no caldria sinó, però sense oblidar el que fa uns mesos va declarar a EL TEMPS el líder d'un dels conjunts de rock catalans més coneguts: "Això passa perquè són uns rucs, i cada vegada que senten parlar de la terra es pensen que parlem de Catalunya. Nosaltres, senzillament, ens estimem el nostre país, però no volem barrejar la nostra ideologia amb la nostra música. No volem enviar cap missatge ni en broma". Paradoxalment, el rock català –anàrquic i divertit, i que ha decidit de canviar "ara és l'hora, catalans" pel frívol "salut i força al canut"– també té el seu missatge: les coses són el que són i la política s'ha de fer allà on toca.

Un bon símptoma normalitzador, sens dubte.

Miquel Porta
Josep Sarret

Volem la variant de la N-340 per l'A-7 a Castelló

El temps que guarda la màgia del co-neixement, i que confirma o nega projectes, ens obliga a rectificar certes postures. Però ves per on, socialistes i populars, que en aquest cas tant se val, des de l'any 89 segresten aquesta sàvia sentència i marginen tota classe d'alternatives que la Plataforma Cívica i altres entitats anteriors els han anat suggerint. Han menyspreat els savis i tècnics consells que la junta del ple del Col·legi d'Arquitectes al llarg d'aquests anys els han anat donant perquè replatjaren la seua postura i optaren per altres alternatives que hi havia damunt la taula. Però res de res, aquests socialistes i populars han creat un mur d'intransigent silenci. Han arremès contra la voluntat tècnica i ciutadana amb la pantanada de ciment i d'asfalt projectada a uns centenars de metres de l'A-7. A sobre, quan vulguen acabar l'obra, enterrant-hi milers de milions, l'A-7 serà d'ús públic. Llavors, ¿per a què i per a qui fan aquesta pantanada?

No hi ha cap capital a Espanya ni al Tercer Món en què l'autopista de peatge passe per dins de la ciutat i la nacional més lluny. Amb aquest desordre de coses, socialistes i populars demostren la seua incapacitat gestora per governar.

Si no els agrada servir i molt menys obeir els fets lògics de la seua ciutat, el millor és que se'n vagen a casa perquè si no l'escàndol públic apujarà de to. D'aquesta manera votarem altres persones que ho faran millor i damunt se sentiran satisfets de servir la seua ciutat.

L'opinió pública ha de saber que hem fet ús de l'article 103 de la Constitució: hem lliurat documents als organismes competents de Madrid, València i Castelló en què suggerim i exigim amb urgència el trasllat de la N-340, al seu pas per la nostra ciutat, a l'eix de l'A-7, amb l'objectiu de fer els accessos, ara que encara som a temps, a l'A-7 en les desviacions de les carreteres de Borriol i Alcora. Però l'única resposta que n'hem rebut són silencis prolongats. D'aquesta manera marginen i enganyen els

humils llauradors i el conjunt de l'opinió castellanera i han impedit així que aquest tram d'autopista es convertisca en autovia de circumvalació, com la que tenen totes les capitals i certs pobles d'Espanya, com per exemple Tafalla, poble de Solchaga. Aquest cas era idèntic al nostre fins que van traslladar la nacional, que passava per dins el poble, a l'autopista, amb què van reciclar sis quilòmetres de l'A-15 en autovia.

Si, tot i les moltes alternatives lògiques que els hem ofert pastades i mastegades, vostès continuen amagant el cap sota l'ala i menyspreant els justos i històrics drets de Castelló, hauran d'enfrontar-se a una campanya d'informació en to agut per demostrar el que representa el pegat que pretenen fer gràcies al buit de poder dels socialistes i a la descarada baixada de pantalons dels populars davant el govern de Lerma.

Si el nostre futur rau en el present ben fet, vostès, abans que siga massa tard, han de prendre consciència del problema i aprofitar aquesta màgica oportunitat que passa per davant de la nostra ciutat, perquè no tornarà mai a repetir-se. Si no ho fan, vostès cometran un greu error que tots haurém de pagar, vostès marxant a casa, a mastegar la mala gestió, i nosaltres pagant, callat i patint. Per poc de temps, però, perquè, en acabat, el ciutadà, cansat de tants escàndols polítics, els farà seure al banc dels acusats perquè responguen de la seua mala gestió. Per culpa seua la nostra ciutat no estrena el vestit nou que ja té fet de fa temps, pel contrari, volen que continue vestint-se amb desafortunats i escandalosos emplastres.

La veritat és que no hi ha manera de llevar-nos del damunt la creu que porten penjada alguns arquitectes de la nostra ciutat, tot per culpa d'alguns dels polítics de torn.

Francisco Conejero Sánchez
Plataforma Cívica de Castelló